

Минало.

Запустѣха сѣнкитѣ по двора ни,
замълча отколе тукъ чекръка,
и сновалкитѣ съ разбоитѣ затворени
разтъкаватъ паяджинитѣ на всѣки ѿгълъ.

Нѣкога сновѣха тукъ съседитѣ
шаѣци и диметно до късно,
ала сега другаде ще сѣ отишли тѣ:
ницитѣ на земната имъ тъканъ Богъ прекъсна.

Идваха търговци съ тенки пояси—
толкова тъкачки съсъ вързопи,
надъ които сѣ полагаха нивота си,
блъскане до късна вечеръ и моминска скопостъ.

Цѣли дни брояха тѣ нѣлтицитѣ,
трупаха тъканото на двора,
омѣтаха и опираха накрай усмихнати
винаги загриженитѣ, чистосърди хора.

Но, това е все погубенъ свѣтъ—
шаѣцитѣ, връвитѣ, платната,
на голѣмитѣ салкъми сребърния цвѣтъ,
майка ми съ чекръцитѣ и моя мъртавъ татко.